

Arrest

nr. 326 872 van 16 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2024 als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2024 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt afgesloten wegens gebrek aan actueel belang.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2022 stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat de tijdelijke bescherming op grond van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: uitvoeringsbesluit 2022/382) op de verzoekende partij en haar minderjarige zoon van toepassing is.

1.2. Op 21 februari 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omwille van de medische problematiek van haar minderjarige zoon. Bij haar aanvraag legt de verzoekende partij haar A-kaart en die van haar minderjarige zoon voor, die werden verkregen op grond van het gestelde in punt 1.1.

1.3. Op 1 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. wordt afgesloten wegens gebrek aan actueel belang. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

+ minderjarig kind: (…)

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bij onze diensten ingediend per aangetekend schrijven van 21.02.2024 heb ik de eer u te informeren dat het verzoek wordt afgesloten wegens gebrek aan actueel belang.

Reden(en) :

Betrokkenen werden reeds in het bezit gesteld van een BIVR (A-kaart) op datum van 21.01.2024 in het kader van de Tijdelijke Bescherming

De medische zorgen zijn beschikbaar en toegankelijk in het actuele land van verblijf, met name België. Bijgevolg kunnen wij besluiten dat zij geen belang meer hebben bij de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter.

Betrokkenen kunnen een nieuwe aanvraag 9ter indienen in het geval er een einde zou komen aan de Tijdelijke Bescherming op basis waarvan zij momenteel ingeschreven zijn in het vreemdelingenregister.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zij zet haar exceptie uiteen als volgt:

“Verzoeker heeft geen belang bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

Er dient immers te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, TB.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Een eventuele vernietiging kan verzoeker dan ook geen voordeel meer opleveren (R.v.St. nr. 109.731 van 13 augustus 2002; R.v.V. nr. 18.973 van 21 november 2008).

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. De Raad merkt op dat de verwerende partij zich in haar nota met opmerkingen beperkt tot theoretische beschouwingen omtrent het belang. Zij verduidelijkt niet waarom de verzoekende partij thans geen actueel belang meer zou hebben bij onderhavig beroep.

Gezien in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar aanvraag en de verzoekende partij dit standpunt in haar tweede middel betwist, hangt de ontvankelijkheid van het beroep samen met de grond van de zaak.

2.4. De exceptie van onontvankelijk wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij stelt twee middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivering van de bestreden beslissing en zet vervolgens haar betoog uiteen als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot zijn voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Verwerende partij besluit dat het dossier dient te worden afgesloten wegens gebrek aan actueel belang, doch er volgde geen enkel onderzoek. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond. De schending is om die reden voldoende bewezen."

en:

"Dat de bestreden ongegrondheidsbeslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 9ter Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting nu verweerster geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht en heeft nagelaten op een afdoende manier te motiveren waarom met de volledig inhoud/advies/vaststelling van/in de medische attesten geen rekening dient te worden gehouden.

Er wordt louter verwezen naar het tijdelijk verblijfsstatuut van verzoeker om te besluiten dat zij thans geen actueel belang zou hebben. Niets is echter minder waar, nu verzoeker slechts een tijdelijk verblijf heeft in België.

In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat vreemdelingen die tot een tijdelijk verblijf zijn gemachtigd geen aanvraag meer kunnen indienen op grond van voormelde bepaling. De bestreden beslissing maakt ook geen toepassing van het bepaalde in artikel 9 ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Het is dus strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om desondanks verzoekers' aanvraag zonder actueel belang te verklaren.

Een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan uitlopen op een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, daar waar een verblijfsmachtiging die werd uitgereikt op grond van de oorlog in Oekraïne enkel aanleiding geeft tot een "tijdelijke bescherming" en dus een tijdelijk verblijfsstatuut.

Het uitvoeringsbesluit van 4 maart 2022 bepaalt:

"Overeenkomstig Richtlijn 2001/55/EG moet de duur van de tijdelijke bescherming aanvankelijk één jaar bedragen. Wanneer de bescherming niet uit hoofde van artikel 6, lid 1, punt b), van die richtlijn wordt beëindigd, moet zij automatisch met telkens zes maanden worden verlengd voor maximaal één jaar. De Commissie zal de situatie voortdurend monitoren en evalueren. Zij kan de Raad te allen tijde voorstellen dat een einde wordt gemaakt aan de tijdelijke bescherming omdat de situatie in Oekraïne zodanig is dat de personen aan wie tijdelijke bescherming is verleend, onder veilige en duurzame omstandigheden kunnen terugkeren, of dat de tijdelijke bescherming met maximaal één jaar wordt verlengd."

Artikel 4 van de richtlijn 2001/55/EG bepaalt:

"1. Onverminderd artikel 6 duurt de tijdelijke bescherming één jaar. Wanneer de bescherming niet op grond van artikel 6, lid 1, onder b), wordt beëindigd, kan deze automatisch met telkens zes maanden worden verlengd voor maximaal één jaar.

2. Indien er aanleiding blijft om tijdelijke bescherming te verlenen, kan de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen op voorstel van de Commissie, die tevens elk verzoek van een lidstaat om bij de Raad een voorstel in te dienen, onderzoekt, besluiten de tijdelijke bescherming met maximaal één jaar te verlengen."

Initieel gold het statuut slechts voor één jaar, tot 4 maart 2023. Vervolgens kon het verlengd worden met twee keer 6 maanden. De Raad van de EU bevestigde deze automatische verlenging, tot 4 maart 2024. Verzoekers, die blijkens het wachtregister in het bezit zijn van een A-kaart die geldig is tot 4 maart 2024, kunnen dan ook worden gevolgd waar ze op grond van de bovenvermelde bepalingen concluderen dat er onduidelijkheid en onzekerheid heerst over wat er te gebeuren staat wanneer er een einde komt aan de maximale verlengingstermijn.

Het voorwerp van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verschillend is van en ruimer is dan het tijdelijk verblijfsstatuut dat ze thans geniet.

Het middel is gegrond."

3.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 21 februari 2024 wordt afgesloten wegens gebrek aan actueel belang, daar de verzoekende partij en haar minderjarige zoon reeds op datum van 21 januari 2024 in het bezit werden gesteld van een A-kaart in het kader van tijdelijke bescherming, de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het actuele land van verblijf, met name België, zij bijgevolg geen belang meer hebben bij de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter, dat zij een nieuwe aanvraag 9ter kunnen indienen in het geval er een einde zou komen aan de tijdelijke bescherming op basis waarvan zij momenteel ingeschreven zijn in het Vreemdelingenregister.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij en haar minderjarige zoon een A-kaart hebben verkregen op basis van het uitvoeringsbesluit 2022/382. Het betreft een tijdelijke bescherming voor ontheemden uit Oekraïne.

3.3. De verzoekende partij stelt, onder verwijzing naar het uitvoeringsbesluit 2022/382 en naar artikel 4 van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: richtlijn 2001/55/EG), dat dit statuut initieel slechts voor één jaar gold, tot 4 maart 2023, dat het vervolgens verlengd kon worden met twee keer zes maanden, dat de Raad van de EU deze automatische verlenging, tot 4 maart 2024, bevestigde, dat zij, die blijkens het wachtregister in het bezit zijn van een A-kaart die geldig is tot 4 maart 2024, dan ook kunnen worden gevolgd waar ze op grond van de bovenvermelde bepalingen concluderen dat er onduidelijkheid en onzekerheid heerst over wat er te gebeuren staat wanneer er een einde komt aan de maximale verlengingstermijn.

De Raad merkt op dat uit het uitvoeringsbesluit (EU) 2024/1836 van de Raad van 25 juni 2024 tot verlenging van de tijdelijke bescherming zoals ingevoerd bij Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 blijkt dat de tijdelijke bescherming voor ontheemden uit Oekraïne als bedoeld in artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, ondertussen opnieuw met een jaar werd verlengd tot en met 4 maart 2026. Uit informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij en haar minderjarige zoon thans in het bezit zijn van een A-kaart geldig tot en met 4 maart 2026.

3.4. De verzoekende partij is van oordeel dat zij wel degelijk een belang heeft bij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en betoogt in dit verband dat er louter wordt verwezen naar haar tijdelijk verblijfsstatuut om te besluiten dat zij thans geen actueel belang zou hebben, dat niets minder waar is, nu zij slechts een tijdelijk verblijf in België heeft, dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat vreemdelingen die tot een tijdelijk verblijf zijn gemachtigd geen aanvraag meer kunnen indienen op grond van voormelde bepaling, dat de bestreden beslissing ook geen toepassing maakt van het bepaalde in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet, dat het dus strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om desondanks haar aanvraag zonder actueel belang te verklaren, dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan uitlopen op een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, daar waar een verblijfsmachtiging die werd uitgereikt op grond van de oorlog in Oekraïne enkel aanleiding geeft tot een ‘tijdelijke bescherming’ en dus een tijdelijk verblijfsstatuut, dat het voorwerp van haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verschillend is van en ruimer is dan het tijdelijk verblijfsstatuut dat zij thans geniet.

3.5. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat vreemdelingen die tot een tijdelijk verblijf zijn gemachtigd geen aanvraag meer kunnen indienen op grond van voormelde bepaling.

Verder merkt zij terecht op dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan uitlopen op een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, terwijl een verblijfsmachtiging die werd uitgereikt op grond van de oorlog in Oekraïne enkel aanleiding geeft tot een ‘tijdelijke bescherming’ en dus een tijdelijk verblijfsstatuut. Immers blijkt uit richtlijn 2001/55/EG en uit uitvoeringsbesluit 2022/382 dat de tijdelijke bescherming die de verzoekende partij en haar minderjarige zoon genieten, tijdelijk blijft (overweging 13 van richtlijn 2001/55/EG). Artikel 13, §1 van de Vreemdelingenwet – dat onder meer betrekking heeft op machtigingen tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – luidt daarentegen als volgt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

(...)”

Bijgevolg kan de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitlopen op een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur.

De verzoekende partij ontleent aan het voorgaande een belang om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behandeld te zien, ook al zijn zij en haar minderjarige zoon reeds gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk op een andere, minder gunstige grond (RvS 13 september 2021, nr. 14.572). Wanneer de Raad de verzoekende partij thans het belang zou ontzeggen, verliest zij bovendien met zekerheid het voordeel dat voortvloeit uit artikel 13, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet door het verloop van vijf jaren sinds het indienen van de thans relevante aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 februari 2024. Zelfs als zij een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou indienen en haar op grond daarvan een machtiging tot tijdelijk verblijf toegekend zou worden, dit daargelaten de vaststelling dat artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet de gemachtigde

verplicht de aanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag, zou deze machtiging slechts worden omgezet in een onbeperkt verblijf na het verloop van een periode van vijf jaar sinds het indienen van de nieuwe aanvraag. Een automatische machtiging tot onbeperkt verblijf vanaf 21 februari 2029 zou in deze omstandigheden derhalve hoe dan ook niet mogelijk zijn.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat een verzoekende partij niet zonder het vereiste belang is omdat een eventuele vernietiging voor haar alleen de mogelijkheid, en niet de zekerheid, van een gunstigere beslissing opent (cf. RvS 21 februari 2017, nr. 237.405).

Concluderend kan gesteld worden dat de verwerende partij niet op correcte wijze, onder verwijzing naar de tijdelijke bescherming die de verzoekende partij en haar minderjarige zoon thans genieten, heeft vastgesteld dat zij geen belang meer hebben bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~ter~~ van de Vreemdelingenwet.

3.6. Het algemeen en theoretisch betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen.

3.7. Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een verder onderzoek van het eerste middel of van de overige onderdelen van het tweede middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2024 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9~~ter~~ van de Vreemdelingenwet wordt afgesloten wegens gebrek aan actueel belang, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER